

Новий етап. Нові можливості.

- Перезавантаження Хмельницької обласної ради студентського самоврядування закладів професійної освіти та фахової передвищої освіти;
- Співпраця між самоврядуванням закладів професійної та закладів фахової передвищої освіти області;
- Справжні ініціативи замість формальностей;
- Волонтерство як стиль сучасного життя молоді.

У цьому виданні:

- 02 • Нові можливості для майбутніх кухарів.
- 03 • Нові можливості для студентів: два проекти — дві перемоги!
- 04 • 16 днів, що змінюють свідомість
- 06 • «Гуцул». Ім'я, що стало світлом
- 07 • Майстерня добра для захисників
- 08 • Наука в моїх руках
- 10 • Молодь. Лідерство. Майбутнє
- 11 • Ландшафний заказник

Весна можливостей: стартуємо новий етап разом

Березень — це місяць пробудження, оновлення та народження нових ідей. Разом із першими променями сонця студентська спільнота впевнено крокує у весну 2026 року — з амбітними планами, свіжими ініціативами та майбутніми перемогами.

У закладах професійної та фахової передвищої освіти області студентський актив продовжує впроваджувати креативні проєкти, розвивати систему самоврядування та зміцнювати партнерські зв'язки між молодіжними спільнотами.

Традиційно саме у березні особлива увага приділяється розвитку молодіжних ініціатив, адже цей період стає стартовим майданчиком для ідей, що згодом перетворюються на потужні регіональні й всеукраїнські проєкти.

Пріоритети на березень 2026 року:

- розвиток студентського самоврядування у закладах професійної та фахової передвищої освіти;

- оновлення інформаційної діяльності та активізація роботи в соціальних мережах;
- підтримка та розширення волонтерських ініціатив;
- участь у регіональних і всеукраїнських конкурсах;
- створення нових партнерств між студентськими радами області.

Особливу роль відіграє цифрова комунікація, яка дозволяє оперативно інформувати молодь та об'єднувати студентські спільноти області. Важливо, що дедалі більше здобувачів освіти долучаються до командної роботи та проявляють лідерські якості. Спільними зусиллями ми створюємо середовище, у якому ідеї народжуються в діалозі та перетворюються на реальні досягнення.

Закликаємо не боятися мислити ширше, генерувати нові підходи, підтримувати ініціативність і працювати разом задля розвитку та спільного успіху.

Ідеї народжуються в діалозі — творімо майбутнє разом!

MI U
INSTAGRAM

MI U
FACEBOOK

Яна Токар, президентка
ХОРСС ЗПО та ЗФПО, студентка Хмельницького
професійного ліцею

Нові можливості для майбутніх кухарів: у ліцеї відкрито кухню-майстерню

6 лютого 2026 року у нашому закладі освіти відбулася подія, на яку ми чекали понад рік. Цей день став по-справжньому особливим, адже офіційно відкрито нову сучасну кухню-майстерню за професією «Кухар». Уже з понеділка навчально-виробничий простір розпочне повноцінну роботу, а здобувачі освіти матимуть можливість опановувати професійні знання, уміння та практичні навички в умовах, максимально наближених до реального виробництва.

Кухня-майстерня оснащена новітнім сучасним обладнанням, що відповідає актуальним вимогам галузі громадського харчування та дозволяє готувати конкурентоспроможних, висококваліфікованих спеціалістів, затребуваних на ринку праці України. Це ще один важливий крок у розвитку професійної освіти та створенні якісного освітнього середовища для молоді.

На урочисте відкриття завітали почесні гості, партнери та друзі закладу, які щиро привітали педагогічний і студентський колектив із цією знаковою подією. Висловлюємо щиро вдячність усім, хто долучився до реалізації цього проєкту та сприяв створенню нового сучасного освітнього простору.

Софія Кравчук, студентка
ДНЗ «Волоцький промислово-аграрний
професійний ліцей»

День добра з «Подольничком»

6 листопада 2025 року студентський актив ХКТЕІ вкотре відвідав Центр соціально-психологічної реабілітації дітей «Подольничок». Цей день став по-справжньому теплим і наповненим добром: студенти разом із дітьми грали веселі ігри, співали українські пісні, малювали та щиро спілкувалися.

Такі зустрічі – не лише добра традиція, а й важлива ініціатива, що дарує дітям радість, увагу та відчуття підтримки. Приємно спостерігати, як вони щиро радіють найменшим дрібницям. Відвідини дітей, що стали вже традиційними, нагадали кожному з нас, як важливо цінувати те, що маємо, і ділитися добром із тими, хто цього потребує.

На завершення здобувачі освіти передали дітям зібрані подарунки. Та найцінніше, що отримали вихованці – це тепло, турботу й щирі обійми.

Дякуємо всім, хто долучився до збору допомоги та організації поїздки. Разом ми робимо цей світ добрішим й теплішим!

Тетяна Ляшук, студентка Хмельницького
кооперативного фахового коледжу

Скарбничка успіху: інтелектуальні та творчі перемоги ліцеїстів

Листопад та грудень стали для нашого ліцею часом великих здобутків та яскравих емоцій. Студенти ХПЛЕ вкотре довели, що вони не лише майбутні професіонали своєї справи, а й талановиті інтелектуали та артисти. 11 листопада команда ліцею продемонструвала високий рівень підготовки у фіналі інтелектуального турніру «Ігри розуму» серед закладів ПТО. У запеклій боротьбі з кращими командами області наші студенти проявили неабияку ерудицію, логічне мислення та справжній командний дух, гідно представивши свій навчальний заклад на обласному рівні. Особливим приводом для гордості стали успіхи нашого вокального гурту (керівники Світлана Юрчук та Олександр Водяний). На Міжнародному дистанційному благодійному фестивалі-конкурсі «РІЗДВЯНА ЗІРКА» наші таланти вразили журі майстерністю та здобули Диплом лауреата II ступеня. Участь у такому форматі дозволила не лише проявити себе на міжнародному рівні, а й долучитися до благодійної справи. Святковий настрій колектив продовжив дарувати й на обласному заочному конкурсі «Різдвяний передзвін». Представивши сучасну інтерпретацію колядки «Сніг іде», наші артисти вибороли Диплом I ступеня у номінації «Сучасне виконання твору». Виступ був наповнений особливим теплом і не залишив байдужими ні глядачів, ні експертну комісію. Пишаємося нашими переможцями та їхніми наставниками!

Актив студентського самоврядування
Хмельницького професійного ліцею електроніки

Допомога, що йде від серця...

ВСП «ХТЕФК ДТЕУ» не залишається осторонь благодійності. До свого 60-річчя коледж організував великий ярмарок, а за виручені кошти студентське самоврядування закупило солодкі подарунки для наших захисників.

Три команди студентів у різні дні відвідали різні військові шпиталі, щоб підтримати воїнів, які перебувають на лікуванні, та привітати їх із Днем Святого Миколая і Новим роком.

До команд увійшли студенти, які з власної ініціативи виявили бажання провідати поранених. Вони щиро спілкувалися з військовими: заходили до палат, дякували захисникам за мужність, силу та спокійний сон.

Аліна Войтюк, голова РСС
ВСП «ХТЕФК ДТЕУ»

НОВИНИ

Нові можливості для студентів: два проєкти — дві перемоги!

Кам'янець-Подільський фаховий коледж індустрії, бізнесу та інформаційних технологій став учасником масштабної ініціативи Skills4Recovery «Підтримка модернізації професійно-технічної освіти в Україні – Первинна професійна підготовка – 2025» — і одразу з подвійним успіхом!

Програму реалізують Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH та Solidarity Fund PL за фінансової підтримки Європейський Союз, а також урядів Німеччини, Польщі та Естонії. Із 232 заявок від закладів професійно та фахової передвищої освіти України обрано найкращі. Наш коледж виступив цільовим закладом у двох окремих проєктах — і обидва отримали фінансування!

ЧПК та електроенергетика: крок у сучасне виробництво

Перший проєкт — «Модернізація підготовки студентів спеціальності 141 Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка...» — відкрив нові можливості для понад 120 студентів.

37 здобувачів освіти проходять поглиблений курс «Оператор ЧПК», розроблений спільно з підприємствами переробної промисловості Хмельниччини. Проєкт передбачає:

- оновлення освітніх програм відповідно до потреб роботодавців;
- підвищення кваліфікації викладачів;
- закупівлю сучасного навчального обладнання;
- проведення тренінгів із розвитку технічних та м'яких навичок.

Результат — більш практична освіта та вища конкурентоспроможність випускників на ринку праці.

Гірництво: сучасні компетентності та студентське підприємництво

Другий проєкт ініційований ГО "Науково-технічний центр "Подільський біореґіон" та спрямований на вдосконалення професійних компетентностей студентів спеціальності «Гірництво».

У межах проєкту:

- буде модернізовано 17 навчальних програм;
- підвищать кваліфікацію 6 педагогів;
- майже 150 студентів долучаться до додаткових курсів і тренінгів;
- значно зросте обсяг практики на підприємствах гірничо-переробної галузі Західного регіону України;
- проводитимуться заходи з кар'єрного консультування та профорієнтації.

Коледж уже отримав сучасне гірниче обладнання, програмне забезпечення та технічні засоби для якісного підсилення освітнього процесу.

Особливістю проєкту стане створення студентського соціального підприємства. Воно дозволить здобувачам освіти не лише поглибити фахові знання, а й сформувати підприємницькі навички, отримати практичний досвід управління бізнес-процесами та реалізувати власні соціальні ініціативи.

Подвійна перемога у міжнародному конкурсі — це не лише визнання професійності нашого коледжу, а й реальні інвестиції у майбутнє студентів. Сучасне обладнання, нові програми, партнерство з бізнесом і міжнародна підтримка — усе це робить нашу освіту ще сильнішою та ближчою до потреб реального ринку праці.

Юрій Пастух та
Сергій Коваленко, методисти
Кам'янець-Подільського фахового
коледжу, бізнесу та інформаційних
технологій

Досвід участі в таборі від Junior Achievement Ukraine

Участь команди наших здобувачів освіти в таборі підприємництва від Junior Achievement Ukraine стала не просто освітньою подією, а справжньою практикою учнівського самоврядування в дії.

Формат передбачає інтенсивну командну роботу, розподіл ролей, ухвалення управлінських рішень, стратегічне планування та презентацію власної бізнес-ідеї. Учасники отримали базові знання з підприємницької діяльності, працювали над практичними завданнями разом із бізнес-менторами та вчилися відповідати за результат своєї команди.

Наші здобувачі освіти представили власну навчальну компанію «Тепло Сід» — комфорт всюди і завжди». Ідея проєкту полягає у виготовленні м'яких подушечок, які зручно брати із собою в укриття, використовувати під час занять, у кафе чи інших громадських просторах. Продукт поєднує практичність, мобільність і турботу про комфорт у різних життєвих ситуаціях, що особливо актуально в умовах сьогодення.

Робота над проєктом вимагала від команди не лише креативності, а й чіткого планування, аналізу потреб споживача, розрахунку витрат, продумування маркетингової стратегії та ефективної комунікації. Саме такі навички є основою дієвого учнівського самоврядування, адже вчать молодь приймати рішення, нести відповідальність, працювати в команді та презентувати власні ідеї.

Досвід участі в таборі підприємництва доводить: учнівське самоврядування — це не лише організація подій, а й формування покоління молоді, здатної мислити стратегічно, діяти відповідально та створювати власні ініціативи вже сьогодні.

Софія Кравчук, студентка
ДНЗ «Волочеський промислово-аграрний професійний
ліцей»

16 днів, що змінюють свідомість

Світ, у якому панують повага, безпека й гідність, починається з кожного з нас. Саме такі думки залишилися в мене після заходів, у ДНЗ «Деражнянський центр професійної освіти» в межах Всеукраїнської акції «16 днів проти насильства». Впродовж цих днів студенти стали учасниками багатьох важливих і змістовних зустрічей.

Я, Дьяконов Богдан, здобувач освіти І курсу спеціальності «Кухар-кондитер», хочу поділитися своїми враженнями від зустрічей, організованих практичним психологом Сніжаною БРИНДЗАК та соціальним педагогом Наталією КОНДРАТЮК.

Запам'яталося заняття «Твої права та обов'язки: від теорії до життєвої практики», де ми говорили про Конвенцію ООН про права дитини, відповідальність молоді та безпечну поведінку. Важливо було усвідомити, що права нерозривно пов'язані з обов'язками.

Під час заходу «Торгівля людьми. Як не стати жертвою» учасники дізналися про реальні ризики та навчилися розпізнавати небезпечні пропозиції. Найбільше сподобалася гра «Рожеві окуляри», яка допомогла зрозуміти, як важливо мислити критично. Корисним виявився і тренінг «Знати - означає жити» присвячений до Дня боротьби зі СНІДом: ми отримали достовірну інформацію та спростували міфи. Вразив захід до Міжнародного дня боротьби за ліквідацію насильства над жінками: історія сестер Мірабаль і статичні дані змусили замислитися над масштабами проблеми.

Усі заходи були надзвичайно цікавими, змістовними та по-справжньому інтерактивними. Ми не були просто слухачами — кожен став активним учасником. Ми дискутували, працювали в командах, виконували вправи, брали участь у рольових іграх. Особливий захват викликали інтерактивні формати, вони допомогли не лише зрозуміти інформацію, а й пропустити її через себе. Атмосфера довіри й відкритості сприяла щирому спілкуванню. Після кожної зустрічі залишалося відчуття внутрішнього зростання — ніби ти став трішки дорослішим, мудрішим і відповідальнішим. «16 днів проти насильства» для мене виявилися не просто акцією, а справжнім уроком життя.

Богдан Дьяконов, студент ДНЗ «Деражнянський ЦПО»

Намалюю в душі сонце: ресурсні дні

Кажуть, що неможливо наповнити іншого, якщо твій власний «гличик» порожній. Саме тому в нашому закладі пройшла серія тренінгових занять для тих, хто щодня дбає про майбутнє наших студентів та затишок нашої спільної оселі.

Цього разу ми об'єднали зусилля в межах тренінгу «Намалюю в душі сонце», до якого долучилися як педагогічні працівники, так і наш незамінний господарський персонал. Чим ми займалися?

- Шукали внутрішнє світло: через арт-терапевтичні вправи кожен зміг «намалювати» свій ресурсний стан і знайти те саме «сонце», яке зігрівало навіть у найскладніші робочі будні.
- Вчилися чути один одного: педагоги відпрацьовували навички емпатичного спілкування, а техперсонал ділився секретами майстерності у створенні комфортного середовища.
- Перезавантажувалися: опанували швидкі техніки зняття стресу та відновлення енергії, які можна використовувати прямо на робочому місці.

Об'єднувалися: «Лижі» — це одна з найпотужніших вправ на командну взаємодію. Вона наочно демонструє, що в колективі успіх залежить не від зусиль одного лідера, а від синхронності та злагодженості кожного учасника.

Чому це важливо? Вище професійне училище № 36 с. Балин — це єдиний організм. Від настрою майстра виробничого навчання, мудрості викладача та вчасної усмішки техпрацівника залежить атмосфера, у якій зростають наші студенти.

Анастасія Зізнюк, студентка Вищого професійного училища №36 с. Балин

Студентство в дії

Студентство — це не тільки пари, конспекти та іспити... Це час для ініціативи, першого досвіду відповідальності та щирих вчинків.

5 грудня 2025 року у ВСП «Хмельницький торговельно-економічний фаховий коледж ДТЕУ» відбувся День студентського самоврядування. З нагоди цього заходу викладачі обирали собі «заміну» або ж студенти самостійно пропонували свої кандидатури для виконання обов'язків викладачів. Молодь мала змогу провести окрему навчальну пару або повністю перебрати на себе роль викладача протягом усього дня.

Студенти зізнавалися: вони не змогли б щодня жити в такому інтенсивному режимі. Натомість викладачі раділи можливості знайти трохи часу на каву та свіже повітря. Наша «знімальна група» підготувала спеціальний випуск новин про цей день, який можна переглянути за QR-кодом:

Аліна Войтюк, голова РССВСП «ХТЕФК ДТЕУ»

АКТУАЛЬНО

Гастрономічна терапія

Маємо гарну започатковану традицію - реабілітація кулінарією. Заходи з психологічної реабілітації реалізуються в рамках Всеукраїнської програми ментального здоров'я, запровадженої за ініціатииви першої леді Олени Зеленської.

Мета національної програми — надати допомогу кожному, чиє психічне здоров'я зазнало шкоди через війну.

Майстри виробничого навчання разом з студентами почали проводити майстер-класи для поранених правоохоронців та нацгвардійців. Хлопці, які зараз проходять лікування і реабілітацію у відомчому шпиталі, завітали до нашого сучасного Кулінарного хабу. Захід організували психологи відомчого шпиталю спільно з колегами із сектору психологічного забезпечення УКЗ ГУНП в Хмельницькій області.

Наші герої вчилися майстерно готувати піцу та солодкі млинці з різними начинками. «Приготування їжі дає позитивний терапевтичний ефект, особливо робота з тістом, — говорить старший психолог ГУНП Валентина Адамів. — Це заспокоює, підвищує концентрацію та дарує гарний настрій».

Хіба приготування може бути без дегустування? Звісно ж, ні! Дегустування з часом та невимушена розмова «розкрили» наймовчазніших. Військові «МастерШефи» взяли млинців з собою, щоб пригостити побратимів, які не могли поїхати на майстер-клас

Правоохоронці та нацгвардійці не тільки навчилися професійно робити піцу та млинці, а відпочили й поспілкувались у невимушеній атмосфері.

Реабілітація за допомогою кулінарії — неперевершена терапія! побільше б таких майстер-класів для відновлення фізичного та психологічного здоров'я!

Ми ділимося експериментом і запрошуємо зануритись у світ кулінарії, отримати масу задоволення під час плідної співпраці!

Каріна Ніточко, студентка
ДНЗ «Хмельницький центр професійно-технічної освіти сфери послуг»

Азарт. Залежність. Старт

Азартні ігри — це тема, яка завжди викликає палкі дискусії. Для когось це спосіб розважитися та випробувати удачу, а для когось — пряма дорога до руйнації життя. Тож чи варто грати в азартні ігри?

Саме таким важливим питанням було приділено особливу увагу під час проведення виховних заходів класними керівниками ліцею в рамках інформаційно-роз'яснювальної кампанії щодо небезпеки азартних ігор, їхніх загроз для психічного та соціального здоров'я, а також способів попередження і лікування ігрової залежності — лудоманії. Надзвичайно цікавою також була лекція з елементами тренінгу, проведена психологічною службою ліцею. Завдяки інтерактивним вправам таким як «Сталева воля», «Коло твого життя», учні вдосконалювали саморозвиток вольових рис характеру та навичок саморегуляції, а також розширили розуміння доцільності використання власного часу. Під час заходів студенти дізналися про ризики, пов'язані з азартними іграми, ознаки формування ігрової залежності та важливість відповідального ставлення до власного життя і здоров'я. Значну увагу приділили питанням профілактики, вмінню протистояти негативному впливу та своєчасному зверненню по допомогу.

Даяна Тіль, студентка ДПТНЗ
«Красилівський професійний ліцей»

Андріївські вечорниці
Зустріч, що популяризує
наші традиції

28 листопада, напередодні Дня Андрія, у ХКТЕІ відбулося яскраве стилізоване концертне дійство «Калита на долю». Впродовж усього дня в Інституті панувала тепла й весела атмосфера.

Студентів частували смачними варениками, лунали українські пісні під акомпанемент баяна, відтворювались давні традиції нашого народу. Гадання, «кусання» Калити, танці та щирі жарти — усе робило день по-особливому святковим.

У межах заходу зібрано понад 5 тис. грн на підтримку ЗСУ.

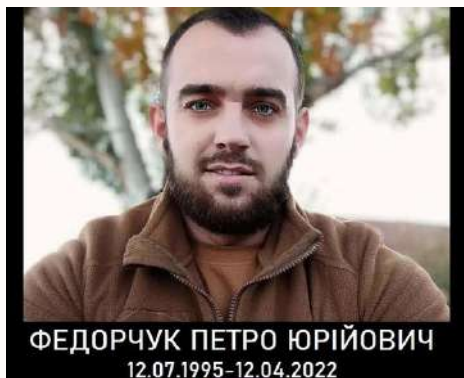
Такі події не лише розважають, а й допомагають відчутти глибокий зв'язок зі звичаями, культурою та поколіннями, що передавали ці традиції з уст в уста.

Дякуємо всім, хто долучився до організації та створив справжнє українське свято.

Щиро дякуємо Захисникам та Захисницям за можливість вчитись та відпочивати. Бажаємо миру, добра, щирих усмішок і найшвидшої Перемоги!

Анна Гринчук, студентка Хмельницького
кооперативного фахового коледжу

ДАЙДЖЕСТ МІЛІТАРІ

Пам'ятатиму...
«Гуцул» - ім'я, що стало світлом

Йому назавжди двадцять шість.

Вік, у якому лише починають жити, мріяти, будувати майбутнє.

Але для Петра Федорчука, відомого побратимам під псевдо Гуцул, цей вік став межею між земним і вічним.

Він народився серед гір — у Верховині 12 липня 1995 року в селищі Верховина Івано-Франківської області, в сім'ї прикордонників. Там, де повітря чисте, а люди вмють мовчати гідно й говорити чесно. Був старшим з трьох дітей. Закінчив місцеву школу, після чого сім'я переїхала в село Явірник. Навчання продовжив у ліцеї в селі Зелене. У родині прикордонників Петро з дитинства знав, що таке служба, обов'язок і любов до України. Старший з трьох дітей, він ніс у собі відповідальність без гучних слів — спокійно, по-гуцульськи.

Він не прагнув лідерства, але мав авторитет. Не шукав слави, але заслужив її. Любив історію, географію, музику й літературу. «Син чудово малював, грав на акордеоні та гітарі, писав вірші», — розповіла мати Любов. У ньому дивовижно поєднувалися сила і ніжність, тиша і глибина.

Петро був з тих, хто більше робить, ніж говорить.

Його шлях проліг і через Балинське вище професійне училище № 36 с.Балин, де він здобув фах інженера-механіка. «У процесі навчання Петро виявляв щирий інтерес до обраного фаху, старанно опановував практичні навички, уважно ставився до техніки безпеки, був дисциплінованим та організованим. Він відповідально виконував усі поставлені завдання, не уникав складної роботи, завжди прагнув довести розпочату справу до кінця. Не прагнув до показного лідерства, але його вчинки, працьовитість і внутрішня порядність говорили самі за себе» — згадує майстер виробничого навчання Белінський Павло.

За тим же фахом заочно навчався у Подільському державному агротехнічному університеті.

За тим же фахом заочно навчався у Подільському державному агротехнічному університеті.

У 2015 році він підписав контракт і став воїном 36-ї бригади морської піхоти. З 2016-го — фронт, АТО, ООС. Там, де щодня перевіряють не слова, а серце. Мав медаль «Захиснику Вітчизни» та відзнаку «Козацький хрест». 29 березня 2022 року, коли був у Маріуполі, Президент відзначив його орденом «За мужність III ступеня». Мав багато нагород та найвищою відзнакою була його вірність присязі.

Маріуполь — це місто, яке стало символом болю і незламності. «У Маріуполь син потрапив у грудні 2021 року. Ми до вторгнення не знали», — поділився батько Юрій. Після важких боїв на заводі Ілліча син із побратимами пішки прорвався з оточеного міста. Це було на початку квітня. Дійшов до річки в окупованій Волновасі, але через численні контузії не зміг більше йти. Останній раз Петро розмовляв із рідними 29 березня 2022 року. Там Петро прийняв свій останній бій. А далі — тиша, полон, нелюдські тортури, розстріл.

Його не зламали. Його вбили. Але не перемогли.

Загиблomu Герою вже не болять рани. Вже на небі стоїть він на варті поруч зі своїми побратимами. Він був звичайним юнаком, а став Героєм, бо віддав своє життя, захищаючи Україну. Відважний воїн героїчно захищав рідну Україну, нашу свободу і кожного з нас. Понад усе любив своїх батьків, сестру та брата, вмів бути надійним другом, з яким не було страшно навіть у бою. Усім серцем хотів допомогти своїй рідній країні, щодня наближаючи Перемогу.

Тіло повернулося додому лише через рік. Батьки впізнали сина за татуваннями. Так повертаються Герої — мовчки, але з величезною правдою за плечима. Петро Федорчук похований у селі Зелене. Та насправді його могила — в серцях усіх, хто знає ціну свободи.

5 липня 2024 року він став Героєм України посмертно з відзначенням орденом «Золота зірка».

Але для матері, батька, сестри й брата він назавжди залишився сином, братом, рідною душею.

А для нас — прикладом. «Гуцул» — це не лише псевдо. Це характер. Це честь. Це Україна. Пам'ятатимемо.

Анастасія Зізняк, студентка Вищого професійного училища №36 с. Балин

Ангел, що чекає миру

Ти йшов не з примусу — по совісті й по честі,

Бо кликав край, розтерзаний вогнем.

Ти серцем був із тими, хто на місці

Стояв за правду, вистраждану днем.

Ти добровільно став у стрій незламних,
Без пафосу, без гучних слів і фраз.

Відданий син своєї України —

Її надія, біль її і глас.

Коли ж п'ятьма залізними руками
Тебе в полон жорстокий обняла,
Ти не зламався. Навіть поміж мурами
Твоя душа вільною була.

Ти там, де тиша зоряна і світла,
Де не лунає вибухів гроза,
Лише ангелом дивився привітно
На рідний дім, на мамині слова.

Ти ждеш, коли над полем колосковим
Не свист снарядів — жайвір заспіва,
Коли дитинство знову стане словом,
А слово «мир» — не мрією,
а правдою жива.

І ми живем, бо ти за нас молився,
Бо ти за нас прийняв останній бій.
Ти не загинув — ти у вічність зник,
Як світлий воїн, як небесний стрій.

Нехай твій дух над Україною ширяє,
Як оберіг, як тихий світлий знак.
І мир прийде — ти знаєш, він настане,
Бо за нього вже заплачено сповна...

*Світлана Сливка, студентка
Хмельницького професійного ліцею*

ДАЙДЖЕСТ МІЛІТАРІ

Майстерня добра
для захисників

Сьогодні ми живемо у своїх домівках, навіть якщо інколи доводиться пристосовуватися до відсутності світла чи інших незручностей. Нам утричі легше пережити холод і морози, ніж тим, хто 24 години на добу знаходиться під відкритим небом, боронячи нас, оберігаючи наш мир і спокій. Саме тому, в період настання холодів і сильних морозів, у Вищому професійному училищі № 25 м. Хмельницького працює майстерня волонтерів — помічників Святого Миколая для ЗСУ.

Мені пощастило долучитися до цієї ініціативи. З теплом у серці разом із лідерами самоврядування та волонтерським загonom «Милосердя». Коли я відправляю готові свічки на передову, серце сповнюється гордістю і надією. Вони зігрівають, підсушують одяг, підігрівують їжу і дарують воїнам відчуття домашнього затишку, навіть у найнесприятливіших умовах.

Протягом усієї зими ми виготовляємо окопні свічки. Кожну банку наповнюємо воском, акуратно формуємо, вирізаємо картонні елементи — і в кожен свічку вкладаємо частинку нашого тепла та віру в нашу Перемогу. Потім зі щирим бажанням допомогти відправляємо їх на передову.

Ця майстерня — не лише про речі, а про серця, що б'ються в унісон із нашими захисниками. Разом ми творимо добро, підтримуємо тих, хто щодня стоїть на захисті України, і разом наближаємо нашу Перемогу. Бо кожна свічка, зроблена з теплом у серці і вірою в нашу Перемогу, — це маленький, але важливий внесок у великий шлях до свободи.

*Кароліна Бражняк,
учасниця волонтерського загону «Милосердя» ВПУ25*

Зустріч з військовим

4 грудня 2025 року, в рамках виховної години, відбулась зустріч студентів

І курсу Інституту та Фахового коледжу ХКТЕІ із Воїном, молодшим сержантом 77 окремої аеромобільної бригади Андрієм МОРДІКОМ, позивний «БОРОДА».

Воїн поділився власним досвідом служби, розповів про щоденні виклики, з якими стикаються українські військові, а також наголосив на важливості стійкості та взаємної підтримки. Його слова, сповнені сили й щирості, стали нагадуванням про те, за що сьогодні бореться Україна: свободу, гідність і майбутнє нашого народу.

Дякуємо за службу, сміливість і те, що тримає небо над Україною!

Сітки для ЗСУ

Зима продовжується, а студенти та викладачі Інституту та Фахового коледжу ХКТЕІ продовжують плести білі, зимові маскувальні сітки для ЗСУ — теплі серцем і міцні руками. До цієї спільної справи долучаються всі охочі: хтось приходить після занять, хтось знаходить час між парами, але кожен вкладає у роботу частинку себе. У теплій атмосфері взаємопідтримки народжується не просто маскувальна сітка — народжується єдність поколінь, відповідальність і щира вдячність нашим захисникам за можливість навчатися та працювати під мирним небом. Білі полотна, створені дбайливими руками, невдовзі вирушать туди, де вони справді потрібні. Бо кожен вузлик — це ще один крок до Перемоги, ще один доказ того, що тил тримається так само міцно, як і фронт.

*Анна Гринчук, студентка Хмельницького
кооперативного фахового коледжу*

Разом ми — сила!

У грудні у коридорах Деражнянського центру професійної освіти було не просто гамірно, а по-справжньому тепло від усмішок та неймовірних ароматів. Символічно, що саме у День волонтера, напередодні Дня Збройних Сил України активісти самоврядування організували традиційний благодійний ярмарок.

Для нас це не просто захід, де можна щось купити. Це наш спосіб сказати «дякую» захисникам і показати, що учнівська молодь Деражні — це міцний тил!

Асортимент цього року просто перевершив усі очікування. Кожна група намагалася здивувати чимось особливим: запашна уха, домашні вареники, піца розліталися за лічені хвилини; торти, кекси, тістечка, пироги, желе — справжній рай для ласунів; лотерея без програвів додала драйву, адже кожен пішов додому з приємним бонусом.

Але головне — це атмосфера. Кожен з учасників та присутніх переконалися: коли ми об'єднані — ми здатні на великі справи. Це був справжній урок небайдужості та активного благодійництва. «Нам потрібно бути разом, бо тільки в єдності ми досягаємо більшого!» — це гасло відчував кожен.

Продовжуємо тримати свій освітньо-волонтерський фронт. Допомогаємо, віримо в перемогу та чекаємо, щоб святий Миколай приніс нам надію та мир!

*Ілля ІЛЬЧЕНКО,
студент ДНЗ «Деражнянський ЦПО»*

ІНТЕРВ'Ю

Історія одного Героя: 45 хвилин мужності, що надихають

РОМАН ЦИМБАЛЮК - Ветеран ЗСУ, залізний титан, блогер, випускник ДНЗ «Лісоводський ПАЛ», лісоводчанин, людина з великим серцем, дотепним гумором, і безмежною вірою.

Його історія. 45 хвилин теплої зустрічі: емоції, враження, побажання. 45 хвилин уроку мужності, мудрості, безмежної жаги до життя. "Історія одного Героя" залишиться для кожного з нас теплим спомином, який зігрівас, надихас, мотивує, і вкотре доводить незламність, силу духу українського Воїна.

ІНТЕРВ'Ю З РОМАНОМ ЦИМБАЛЮКОМ:

- Рома, ти свого часу навчався у нашому ліцеї. Чого навчив він тебе найбільше?

- Мабуть, любити життя, зважати на свій професійний вибір, а найвагоміший урок, який я взяв у доросле життя – любити свою Україну, бо це не тільки твоя земля - це твій дім, родина, твої діти, мова, спогади, люди, за яких ти готовий стояти до кінця. Коли ти на війні, поняття Україна набуває особливої ваги - воно стає сенсом усього. Зрештою, сила твого духу формується, насамперед, із розуміння того, хто ти. Бо на війні найбільше воює не автомат - воює дух. Коли він ламається, падає все. Коли стоїть - тримається світ.

- Ти завжди такий позитивний. Твої відео у Фейсбуці такі прості та водночас мотивуючі. Як тобі це вдається?

- Я дуже люблю життя та все, що у ньому відбувається. Це мене тримало завжди, а на війні особливо.

- Що стало для тебе найважчим під час війни?

- Найважче - втрачати побратимів, і бачити, як війна забирає молодість, мрії, життя. Але саме там ти розумієш ціну підтримки, дружби і людяності.

- Що допомагало тобі не втрачати віру у важкі моменти?

-- Думки про рідних, про те, що вдома чекають. Допомагала віра в Україну і в те,

що ми боремося за правду. А ще – дзвінки моїх дітей. Вони мали велику силу.

- Як ти сприйняв себе після поранення та ампутації? Як це змінило тебе?

- Якщо відверто, я не відразу зрозумів, що у мене немає руки і ніг, бо я їх досі відчуваю. Їх немає, а мені здається, що вони є. Зараз все нормально, я адаптувався, і майже нічого не змінилось. Дещо незручно робити, але я намагаюся максимум все виконувати сам.

Єдине, що трішки змінилось у моєму житті – я став ще більше цінувати кожен день, кожную хвилину миру. Я став більше цінувати прості речі: тишу, посмішку, можливість обійняти близьких.

- Що найбільше болить, коли згадуєш війну?

- Імена Побратимів, бо вони більше не відгукнуться. Найважче - повертатися живим і нести пам'ять про тих, хто залишився там, у землі, яка тепер свята.

- Що для тебе сьогодні означає Україна?

- Україна - це ви. Ваші очі, ваші питання, ваша допитливість. Якщо ви пам'ятаєте - значить, ми воювали не дарма.

- Щоб ти хотів побажати нашим студентам?

- Бережіть Україну у своїх серцях. Вчіться, розвивайтесь, поважайте одне одного. Ваша сила - у знаннях, єдності та відповідальності за майбутнє країни. Не втрачайте людяності. Не будьте байдужими. Бо країна починається не з кордонів - вона починається з серця.

- І, насамкінець, що для тебе після побаченого, пережитого означає мир?

Мир - це можливість жити без страху, будувати плани, мріяти. Це найбільша цінність, яку потрібно берегти щодня. - Вона навчила цінувати ранок. Тишу. Людське «дякую». Мир - це не просто слово з фільму, чи книжки. Це привілей, за який хтось заплатив життям.

- Дякуємо, Ромо, тобі за відверті слова, за мужність, і за приклад справжнього патріотизму. Ми пам'ятаємо і шануємо тих, хто захищає нашу країну.

Сьогодні перед нами не просто гість. Перед нами - людина, чий голос чув війну, чия тиша пам'ятає вибухи, а серце досі тримає Україну.

Наука в моїх руках

Інтерв'ю з учасницею обласного конкурсу STEM-проектів Веронікою Ніщун

2 грудня відбувся онлайн-захист робіт у межах обласного конкурсу учнівських STEM-проектів «Наука в моїх руках», організованого

Науково-методичним центром професійної освіти та підвищення кваліфікації інженерно-педагогічних працівників у Хмельницькій області. У конкурсі було представлено 24 учнівські проекти закладів професійної освіти області.

Поспілкувалися з однією з учасниць — Ніщун Веронікою, студенткою групи №25, яка презентувала дослідження з вирощування кристалів із мідного та залізного купоросу.

— Вероніко, чому ти вирішила взяти участь у конкурсі STEM-проектів?

— Мені було цікаво спробувати себе в ролі дослідниці. Хотілося вийти за межі звичайного навчального процесу й зробити щось більше — створити власний проект, дослідити явище на практиці та представити результат іншим.

— У чому полягало твоє дослідження?

— Я займалася вирощуванням кристалів із мідного та залізного купоросу. Це вимагало точності, терпіння й дотримання певних умов. Було цікаво спостерігати, як із розчину поступово формується кристал — це справжня наука «в руках».

— Які враження залишилися після участі?

— Найбільше запам'яталося відчуття відповідальності та хвилювання під час онлайн-захисту. Але водночас — гордість за виконану роботу. Я зрозуміла, що можу більше, ніж думала раніше. Такі конкурси допомагають повірити у власні сили.

Ми пишаємося нашими студентами, які не бояться викликів і доводять: наука справді може бути в наших руках.

ІНТЕРВ'Ю

Про що мовчить могила

*Зі слів жителя села Косогірка Хмельницького району
Станіслава Лук'яновича Ковальчука*

У центрі села Савинець Хмельницького району Хмельницької області, у саду під стінами колишнього панського маєтку самотньо тують невисокий пагорб. Розповідали савинчани, що то могила, де знайшли останній притулок кілька молодих хлопців, що виступили проти більшовиків ще у 1921 році. Розповідали пошепки, бо на весь голос говорити про це за радянських часів було небезпечно.

У перші роки української незалежності на могилі з'явився хрест і табличка із списком імен загиблих. То ж недарма кажуть, що нічого на землі не проходить безслідно. Але чим далі рік за роком відносить життя вперед, тим важче віднаходити оті сліди. І тим важливіше дізнатися правду.

«Люди, протидійте насиллю», - ці слова були виписані на табличці, прикріпленій до хреста. А далі - прізвища загиблих. Ще нижче - заклик до нинішнього та майбутнього покоління.

У пошуках правди про трагічні події 1921 року в селі Савинці ми звернулися до жителя села Косогірка, Станіслава Лук'яновича Ковальчука. Саме завдяки його феноменальній пам'яті та спогадам його батька-очевидця нам вдалося відновити картину тих страшних днів. Ми зустрілися зі Станіславом Лук'яновичем у його оселі, щоб записати ці цінні свідчення.

— Станіславе Лук'яновичу, розкажіть, будь ласка, якою була ситуація в нашому краї в той період, коли сталася трагедія? Що саме передувало цим подіям?

— Це був час, коли війська Української Народної Республіки відступили і цю територію зайняли комуністичники. Вони мали за озброєння, крім рушниць та кулеметів, самознищуючу теорію класової боротьби із гаслом «Брати, що в кого є, і знищувати всіх, хто чинить супротив». Тоді ж почали полювати за інтелігенцією, яка співчувала українському рухові, і тим, хто був на роботі при царському режимі. На селян була покладена продрозкладка.

— Чи мирилися місцеві жителі з таким станом речей? Чи були спроби чинити опір новій владі?

— Проти такого почали виступати дрібні групи. Така група супротиву створилась і в Савинцях. Її ватажками стали брати Худяки — Іван та Федько. Сільські повстанці мали на меті повалити більшовицьку владу. Вони роздобули зброю, та не зробили жодного пострілу.

— Як розгорталися події далі? Чи вдалося повстанцям досягти своєї мети хоча б тимчасово?

— Селяни сприяли такому «перевороту», і в результаті більшовики були відсторонені від влади на два дні. Але тим часом голова сільської ради та його прибічники викликали червоноармійців, які мали два кулемети та іншу зброю. Бунтарів одразу ж заарештували та замкнули в льохові тамтешнього панського маєтку.

— Що відбувалося в день страти? Як поводитися карателі з полоненими?

— Наступного дня їх виводили четвірками, із скрученими колючим дротом руками. Савинчан же зібрали на сільському майдані, щоб дивились, як карають винних.

— Нам відомо, що серед загиблих був хлопець, який не належав до групи повстанців. Як він опинився серед засуджених?

Так, серед групи в'язнів був і хлопець із Соснівки. Він потрапив сюди зовсім випадково. Напередодні ввечері червоноармійці роз'їжджали на конях по навколишніх селах, щоб оглянути, чи була й там не задумали чинити опір владі. У Куявах, як тоді йменували Соснівку, було весілля.

— Старший дружба, як і годиться, спитав приїжджого, чого заважає людям веселитись. Той же покликав підмогу, і хлопця пригнали аж в Савинці та примкнули до заарештованих.

— Як саме відбувся розстріл? Хто віддавав наказ і чи була можливість врятувати когось із засуджених?

— Розстрілом керував командир взводу Мелісевич. Він запитав сільських яничарів, захисників більшовизму, чи дають вони згоду на смертну кару для бунтарів. Ті погодилися. Полонених вишикували біля маєтку, очима до стіни. Два кулемети врізнобіч дали черги. Попадали хлопці — всі міцні та дужі, гарні, більшість з них ще не одружені.

— Чи всі загинули миттєво?

— Той, що був за дружбу в Соснівці, залишився живим ще до ранку наступного дня. Важка рана живота примушувала його голосно стогнати, хлопець просив пити. Проте ніхто не озвався. Люди боялися підійти.

— Чи це був єдиний випадок розправи на тому місці, чи історія мала продовження?

— До речі, на цьому ж місці у березні 1922 року більшовики розстріляли ще двох людей. Їх привели з Томашівки. На цей раз туди викликали та примусили грати савинецький духовий оркестр, зібрали людей і навіть наказали вчителям вивести дітей зі школи (в той час неподалік знаходилась місцева чотирикласна школа). Їх похоронили неподалік, просто біля могили з 13-ма савинчанами...

Максим Секрета, студент
ДНЗ «Ярминецького агропромислового
центру професійної освіти»

ТЕОРІЯ УЧНІВСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Ігри розуму: коли студенти й викладачі змагаються на рівних

У нашому закладі відбулася яскрава та інтелектуально насичена подія — «Ігри розуму», що об'єднали студентів і викладачів у дружньому змаганні ерудиції, логіки та кмітливості. Захід став чудовою нагодою не лише перевірити знання, а й побачити викладачів і студентів у новому, неформальному форматі.

Програма заходу включала різноманітні конкурси та завдання: логічні задачі, бліц-опитування, вікторини на загальну ерудицію, асоціативне мислення та командну взаємодію. Учасники демонстрували швидкість мислення, вміння працювати в команді, аргументувати власну думку та знаходити нестандартні рішення.

Особливу атмосферу створювало те, що у змаганнях на рівних брали участь і студенти, і викладачі. Це не лише додало азарту, а й сприяло налагодженню відкритого діалогу між поколіннями, руйнуванню стереотипів та зміцненню взаємної поваги.

Змагання проходили у теплій, доброзичливій атмосфері, наповненій сміхом, підтримкою команд і здоровим суперництвом. Глядачі активно вболівали за учасників, а кожен правильний варіант відповіді супроводжувався оплесками.

За підсумками «Ігор розуму» були визначені найкмітливіші команди, які отримали символічні нагороди та щирі вітання. Втім, головною перемогою стала не кількість балів, а спільний досвід, позитивні емоції та усвідомлення того, що навчання може бути цікавим, динамічним і командним.

Такі заходи доводять: інтелектуальні ігри — це не лише про знання, а й про єдність, партнерство та натхнення до розвитку. «Ігри розуму» ще раз підтвердили, що наш заклад — це простір, де цінують мислення, співпрацю та живе спілкування.

Юлія ЮРЧУК,
Здобувачка освіти
Шепетівського професійного ліцею

Молодь. Лідерство. Майбутнє — це про нас!

Ми - представниці Молодіжної ради ВПУ № 25 Дарина Мазур та Олександра Марчук, мали честь 26 листопада стати учасницями молодіжного форуму «Молодь. Лідерство. Майбутнє», який об'єднав активну молодь, волонтерів, молодіжних лідерів і представників громад Хмельниччини.

Цей форум зібрав креативних, відповідальних та небайдужих — тих, хто вже сьогодні прагне змінювати свої громади й формувати майбутнє нашої країни. Атмосфера була надзвичайно надихаючою, сповненою ідей, живого спілкування та віри в силу молодіжної ініціативи. Під час зустрічі ми говорили про те, що великі зміни починаються з маленьких кроків і внутрішньої готовності діяти, брали участь у панельних дискусіях та змістовних обговореннях, визначали роль молоді у розвитку громад.

Важливим результатом спільної роботи стало напрацювання «Мапи ідей молодіжного розвитку Хмельниччини — 2026». Такі заходи мотивують і переконують: молодь здатна брати на себе відповідальність, ініціювати зміни та бути рушійною силою суспільства.

Саме тут народжуються нові ідеї, створюються можливості та формуються майбутнє, в якому молоді голоси звучать впевнено й потужно. Разом — до розвитку, до дії, до Перемоги!

Дарина МАЗУР,
президентка молодіжної ради
ВПУ № 25 м. Хмельницького

Подія, що заряджає

Ви колись відчували, як музика проходить крізь тебе, змушуючи серце битися в такт барабанам? Якщо ні, то ви просто не були з нами в Деражнянському міському будинку культури! Ми досі «горимо» враженнями після вибухового шоу військового оркестру 194-ї окремої понтонно-мостової бригади Державної спеціальної служби транспорту (м. Самар). Це був не звичайний виступ, а справжній вибух енергії, який змусив затамувати подих, а згодом — зірватися з місць у єдиному пориві.

Разом із нашими викладачами та майстрами ми поринули в атмосферу, де професіоналізм військових музикантів поєднався з молодіжним драйвом. Програма була настільки динамічною, що «вайб» відчувався в кожній ноті. Ми не просто слухали — ми були частиною цього шоу: співали хіти, танцювали, підтримували артистів оплесками та світлом ліхтариків.

Для нас, студентів, це був ковток свіжого повітря. Емоції накривали щиро та неконтрольовано.

Концерт мав не лише мистецьку, а й важливу благодійну мету. Під час заходу кожен мав можливість долучитися до збору коштів на потреби ЗСУ. Студентська молодь нашого Центру не залишилася осторонь. Кожен наш донат — це внесок у перемогу і підтримка тих, хто сьогодні стоїть на передовій.

Ярослава ТОРКОТЮК, студентка
ДНЗ «Деражнянський ЦПО»

ХМЕЛЬНИЧЧИНА МАЛЬОВНИЧА

Оновлене міське озеро у
Волочиську: простір
відпочинку та натхнення

У самому серці громади — біля міського озера — тривають позитивні зміни, які вже сьогодні помітні кожному мешканцю. Простір навколо водойми поступово оновлюється, наповнюється новими сенсами та стає ще більш комфортним і привабливим для відпочинку людей різного віку.

У межах благоустрою на пішохідних доріжках покладено сучасну бруківку. Це не лише естетичне оновлення, а й важливий крок до зручності та безпеки: тепер прогулянки стали приємнішими для батьків із дитячими візочками, людей поважного віку та всіх, хто обирає активний відпочинок на свіжому повітрі. Територія набуває впорядкованого вигляду, що підкреслює турботу про комфорт громади. Окрім цього, облаштовано нову зону відпочинку — затишний простір, де можна провести час із родиною, зустрітися з друзями або просто насолодитися тишею й природою. Це місце для щирих розмов, теплих зустрічей і моментів спокою, яких так потребує кожен із нас. Оновлена локація поступово стає осередком живого спілкування та гарного настрою.

Міське озеро завжди було улюбленим місцем відпочинку волочищан. Тут призначають зустрічі, прогулюються вечорами, милуються заходами сонця. Сьогодні ж воно набуває нового вигляду та сучасного звучання, зберігаючи при цьому свою атмосферу затишку й природної краси.

Такі ініціативи не лише прикрашають місто, а й формують культуру спільного простору, де кожен відчуває відповідальність і причетність. Адже розвиток громади починається з маленьких, але впевнених кроків — із бажання зробити навколишній світ кращим.

Оновлення міського озера — це ще один важливий крок до створення затишного, комфортного й мальовничого обличчя нашої Хмельниччини. І найцінніше в цих змінах те, що вони створюються для людей і заради людей.

Софія Кравчук, студентка
ДНЗ «Волочиський промислово-аграрний професійний
ліцей»

Перлина природи
Поділля — Бакота

Є місця, які не просто захоплюють красвидами — вони торкаються душі. Одне з таких місць на Хмельниччині — Бакота. Тиха, велична, загадкова. Тут здається, що час сповільнюється, а думки стають глибшими.

Колись це було давнє подільське село, а сьогодні — унікальна природна локація на березі Дністровського водосховища. Високі скелі, безкрай водні простори й неймовірні заходи сонця створюють пейзажі, які нагадують кадри з художнього фільму. Саме тут можна по-справжньому відчути масштаб природи й власну єдність із нею.

Окремої уваги заслуговує Бакотський скельний монастир — духовна пам'ятка, що зберігає відлуння століть. Кам'яні печери, вирубані в скелі, мовчазно свідчать про історію краю, його силу та незламність. Це місце сили — для тих, хто шукає натхнення, тиші або відповідей.

Для студентської молоді Бакота — це більше, ніж туристичний маршрут. Це можливість перезавантажитися після напружених навчальних буднів, зібрати команду для спільної мандрівки, зробити атмосферні світлини й просто побути наодинці з природою. Тут народжуються нові ідеї, творчі задуми та щирі розмови до заходу сонця.

Хмельниччина багата на мальовничі куточки, але Бакота — особлива. Вона вчить цінувати тишу, берегти природу й пам'ятати свою історію.

Світлана Сливка, студентка
Хмельницький професійний ліцей

Ландшафтний заказник
«Совиний яр»

Хмельниччина зберігає куточки, про які не пишуть у туристичних буклетах і не знімають гучних тревел-шоу. Одне з них — ландшафтний заказник «Совиний яр» поблизу села Лисогірка. Невеликий, малопомітний на мапі, але напрочуд атмосферний.

Це глибока балка, захована серед пагорбів Поділля. Тут вузькі стежки губляться в заростях, а старі дерева утворюють природний зелений коридор. Навесні яр наповнюється ароматами первоцвітів, улітку — густою тінню, восени — золотом і міддю листя. Взимку ж він стає майже казковим, мов сторінка з ілюстрованої книги.

Назва «Совиний» — не випадкова. Увечері тут можна почути тихий поклик нічних птахів. Саме тоді місце набуває особливої містичності. Без міського світла, без шуму доріг — лише природа в її первісній тиші.

Для студентської молоді це ідеальна локація для перезавантаження. Тут можна влаштувати камерну фотосесію, зняти атмосферний відеоролик або просто прийти з блокнотом і ввічати натхнення. У таких місцях народжуються нестандартні ідеї, сміливі проєкти та щирі розмови.

Хмельниччина багата не лише на відомі пам'ятки, а й на маленькі природні дива, які чекають на своїх відкривачів. «Совиний яр» — це нагадування про те, що краса часто прихована в деталях, а справжні відкриття починаються з допитливості.

Марія Снігурська, студентка
хмельницький професійний ліцей

ПРОБА ПЕРА

Різдвяна ніч

Різдвяна ніч спускається поволі,
І срібний сніг лягає на поріг,
У хаті пахне хлібом і любов'ю,
І світиться у шибці теплий сніг.
Збирається родина за столами,
Кутя й узвар — святковий тихий знак,
І свічка шепче спогади між нами,
Мов янгол тихо стукає у дах.
Колядка лине зоряною дниною,
Єднає серце, душі і роки,
І світ стає на мить однією родиною,
Де віра сяє крізь зимові сніги.
Бо там, де разом —
там народжується диво,
І світло в темряві не згасне знов,
Різдво приходить лагідно й правдиво,
Несучи в кожен дім тепло й любов.

*Софія Кравчук,
студентка ДНЗ «Волочиський промислово-аграрний
професійний ліцей»*

Чорним круком війна прилетіла...

У рідній домівці — стемніло.
«расейський брат» прийшов до нашої хати,
Щоб мене, тебе, нас «визволяти».
Пішли в обійми війни
Української мами сини.
Хлібороб і учитель став солдатом,
Щоб воювати з проклятим катом.
Зійде зоря Перемоги над нашим домом,
Не дамо панувати в Україні нікому.
Зарево Дніпро, Шевченко гляне з кручі,
Буде вільним наш народ могутий.

*Мирослав МАТІЙЧУК, студент
ДНЗ «Лісоводський професійний аграрний ліцей»*

Неопалима купина

Пройдуть роки, минуть століття —
Ми не забудемо ніколи в світі
Про юнь розстріляну, і ненароджену
дитину,
Про жінку скривджену, і чорну мамину
хустину.
Про те, як у криваві дні війни
Вмирали українські кращі дочки і сини.
Як плакала верба, тополя і калина,
І як палала Купина неопалима...

*Артем Лісовик, студент ДНЗ «Лісоводський
професійний аграрний ліцей»*

Коли закінчиться війна...

Коли закінчиться війна,
Й додому вернуться солдати,
Згадаємо загиблих імена,
І вкотре проклянемо ката.
Ми будемо радіти, що живі,
І обіймемо всіх, хто з нами.
Поклонемось до ніг Вдові,
Подякуємо Героя Мамі.
Ми сядемо за щедрі столи,
І пісню про народ наш заспіваєм,
Згадаємо, якими ми були —
Такої мужності ще світ не знає.
Ми будемо співати про любов,
І про веселку, що з криниці воду набирає,
І пісня наша буде знов і знов
Про тих, кого із нами вже немає.

Заспіваєм, браття,
Про поля широкі,
Про лани безкраї,
І гори високі.
Про гаї барвисті,
І Дніпро ревучий,
Хай Шевченко бачить —
Наш народ — «могутий».
Засміється Леся,
І Франко зрадіє:
Україна зможе,
Ми усе зумієм.
Заспіваєм, сестри,
Про життя щасливе,
Про матусю ніжну,
Про дитятко миле.
Заспіваєм дружно
На повнії груди,
Нехай світ почує:
«Україна була, є,
Україна БУДЕ».

*Артем Лісовик, студент
ДНЗ «Лісоводський професійний аграрний ліцей»*

Я так хочу подзвонить до Бога:
-Боже, послухай мене хвилинку,
Мене, молоду українку.
Пробач усіх, хто завинив,
Усіх, хто біль комусь причинив,
Усіх, хто «збився» в дорозі,
Чий серця в болях й тривозі.
Боже, у мене до Тебе прохання —
У ньому усіх українців благання:
«Пошли нам мир й перемогу,
Щоб світлою була України дорога.
Боже, пробач нас, прости,
Поможи Україні цей хрест пронести...»

*Ольга КАПТАНЧУК, студентка
ДНЗ «Лісоводський професійний аграрний ліцей»*

Від Києва...

Від Києва, Харкова й до Дніпра
Ви стіною стоїте в запеклім вогні.
За кожен наш дім, де росла дівчора,
Ви шлях прокладаєте нам на війні.
В окопах Бахмута, в степах Херсона
Ви волю гартуєте в кожному бою.
Для вас не існує втоми й кордону,
Бо любите землю й країну свою.
На Суми, Одесу і Львів прийде тиша,
Мирне майбутнє розквітне в літах.
Нас щастя і радості навкруг заколише
З усмішкою в домі й добром у руках.

Де Буг старий полоще вербам коси,
На набережній спокій і вода.
Там ранок розсипає срібні роси,
І кожна мить, як пісня, молода.
На «стометрівці» - кава і розмови,
Бруківка знає ритми всіх ходів.
Тут кожен день — це зустрічі нові
Слова, що линуть з тисячі родів.
А над майданом Гетьман на коні
Булаву владно в небо підіймає.
Він береже майбутнє в кожному дні,
І місто в його погляді розквітає.

*Анна Ткаченко, студентка ДНЗ «Хмельницький
центр професійно-технічної освіти сфери послуг»*

ПРОБА ПЕРА

Солодка згуба

Солодка згуба

Два келихи солодкого вина
Тієї ночі ми пили з тобою.
Хіба у тому є моя вина,
Що на любов відповіла любов'ю?

Тієї ночі в такт бились серця,
Від насолоди закривались очі
І усмішка не йшла з лица,
А янгол щастя нам пророчив.

Коли лелівав, пестив, дарував
Ніжні цілунки, що обпікали губи,
Я думала, що ти мене кохав....
Не знала я, що це для мене згуба.

Аліна ОМЕЛЬЧУК, студентка
ДНЗ «Полонський агропромисловий центр
професійної освіти»

У каві тане цукор і передчуття,
А в телефоні — лише твоє «ім'я».
Я так старанно зберігала відчуття,
Де все за планом, де надійний пліт.
Але з тобою — геометрія пливе,
І пульс у скронях б'є в нерівний такт.
Це щось солодке, дике і нове,
Підписаний без підпису контракт.
Коли ти поруч, світ стає німим,
Лиш шепіт вітру і твоїх гітар.
Я погоджусь бути ким завгодно й чим,
Тону в обіймах, мов Титанік,
не давши спротиву для чар.
І хай навколо крига чи туман,
Мені не страшно йти на глибину.
Цей погляд твій — мій власний океан,
В якому я добровільно тону.

Ліона Горбуль, студентка ДНЗ
«Волочеський промислово-аграрний професійний
ліцей»

Серце - світло, а не скло

Промине ясний, що в серці так сяє,
Ти мій місточок між світом, людьми.
Коли душа тяжким болем взиває —
Світло я шлю поміж хмари пітьми.

Я бачу страх, що ховають у слові,
Посмішки, маски на людським чолі,
Але все ж вірю, що це від любові,
Тої, що спить, наче ранок у млі.

Промине, друже мій, м'яко пролийся,
У їх серця, де панує пітьма,
Від теплоти, щоб той біль розчинився,
Щоб у душі народилась весна.

Я не суджу, просто так розумію,
Цей світ жорстокий, а душі — живі.
Я їх люблю, хоч так рідко волюю,
Мовить до них, щоб не жили в пітьмі.

Кожен із нас просить теплу руку,
Щоб не згоріть у віхолі образ.
І я, мов промінь, що розвіє цю муку,
Дякую, світло, за дивний цей час.

Промине, сьй, не лякайся ти ночі,
В кожній пітьмі є іскринка жива.
І, хоч у поглядах байдужі очі,
Свято я вірую в добрі слова.

Я не свята, та несу вам світання,
Як ніжну музику в світ суєти.
Моя любов — це жертвоне зітхання,
Щиро бажаю вам бути й цвісти.

Промине мій, забери всі тривоги,
Хай нас зігріє любов і тепло.
Я мандрівниця в неznані дороги,
Серце — то світла любов, а не скло

Маргарита ЖУРАВЕЛЬ, член Молодіжної ради
плуженського професійного аграрного ліцею

Наша мова

Багата, чарівна,
Весела, барвиста.
Неначе, кришталь
Неймовірна і чиста.

Як пісня, лунає,
Хвилює щоднини.
З грудним молоком,
На устах у дитини.

Як зброя міцна
У руках мудреця.
І душу дас,
Хоч немає лица.

Багата, чарівна
Моя рідна мова!
Це предків дарунок
І Шевченкове слово.

Ліона Магола, студентка
ДНЗ «Ярмолинський агропромисловий центр
професійної освіти»

Незламна варта

В очах застигла витримка сувора,
А в серці — гарту сточена струна.
Для них свобода — вірна опора,
Коли навколо точиться війна.
Метал в руках, а в дусі — міць граніту,
І не злякає люта круговерть.
Вони — жива застава нашого народу,
Що зневажає втому, біль і смерть.

Львов Артем, студент ДНЗ «Волочеський
промислово-аграрний професійний ліцей»

ПРОБА ПЕРА

Солодка згуба

Солодка згуба

Два келихи солодкого вина
Тієї ночі ми пили з тобою.
Хіба у тому є моя вина,
Що на любов відповіла любов'ю?

Тієї ночі в такт бились серця,
Від насолоди закривались очі
І усмішка не йшла з лица,
А янгол щастя нам пророчив.

Коли леліав, пестив, дарував
Ніжні цілунки, що обпікали губи,
Я думала, що ти мене кохав....
Не знала я, що це для мене згуба.

*АЛІНА ОМЕЛЬЧУК, СТУДЕНКА
ДНЗ «ПОЛОНСЬКИЙ АГРОПРОМИСЛОВИЙ
ЦЕНТР ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ»*

У каві тане цукор і передчуття,
А в телефоні — лише твоє «ім'я».
Я так старанно зберігала відчуття,
Де все за планом, де надійний пліт.
Але з тобою — геометрія пливе,
І пульс у скронях б'є в нерівний такт.
Це щось солодке, дике і нове,
Підписаний без підпису контракт.
Коли ти поруч, світ стає німим,
Лиш шепіт вітру і твоїх гітар.
Я погоджусь бути ким завгодно й чим,
Тону в обіймах, мов Титанік,
не давши спротиву для чар.
І хай навколо крига чи туман,
Мені не страшно йти на глибину.
Цей погляд твій — мій власний океан,
В якому я добровільно тону.

*Ліона Горбуль, студентка ДНЗ
«Волочеський промислово-аграрний професійний
ліцей»*

Серце - світло, а не скло

Промине ясний, що в серці так сяє,
Ти мій місточок між світом, людьми.
Коли душа тяжким болем взиває —
Світло я шлю поміж хмари пільми.

Я бачу страх, що ховають у слові,
Посмішки, маски на людським чолі,
Але все ж вірю, що це від любові,
Тої, що спить, наче ранок у млі.

Промине, друже мій, м'яко пролийся,
У їх серця, де панує пітьма,
Від теплоти, щоб той біль розчинився,
Щоб у душі народилась весна.

Я не суджу, просто так розумію,
Цей світ жорстокий, а душі — живі.
Я їх люблю, хоч так рідко волюю,
Мовить до них, щоб не жили в пітьмі.

Кожен із нас просить теплу руку,
Щоб не згоріть у віхолі образ.
І я, мов промінь, що розвіє цю муку,
Дякую, світло, за дивний цей час.

Промине, сьй, не лякайся ти ночі,
В кожній пітьмі є іскринка жива.
І, хоч у поглядах байдужі очі,
Свято я вірую в добрі слова.

Я не свята, та несу вам світання,
Як ніжну музику в світ суєти.
Моя любов — це жертвоне зітхання,
Щиро бажаю вам бути й цвісти.

Промине мій, забери всі тривоги,
Хай нас зігріє любов і тепло.
Я мандрівниця в неznані дороги,
Серце — то світла любов, а не скло

*Маргарита ЖУРАВЕЛЬ, член Молодіжної ради
плужненського професійного аграрного ліцею*

Наша мова

Багата, чарівна,
Весела, барвиста.
Неначе, кришталь
Неймовірна і чиста.

Як пісня, лунає,
Хвилює щоднини.
З грудним молоком,
На устах у дитини.

Як зброя міцна
У руках мудреця.
І душу дас,
Хоч немає лица.

Багата, чарівна
Моя рідна мова!
Це предків дарунок
І Шевченкове слово.

*Ліона Магола, студентка
ДНЗ «Ярмолинський агропромисловий центр
професійної освіти»*

Незламна варта

В очах застигла витримка сувора,
А в серці — гарту сточена струна.
Для них свобода — вірна опора,
Коли навколо точиться війна.
Метал в руках, а в дусі — міць граніту,
І не злякає люта круговерть.
Вони — жива застава нашого народу,
Що зневажає втому, біль і смерть.

Львов Артем, студент «Волочеський промислово-аграрний професійний ліцей»